

ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ කවියාගේ සවිඥනිකත්වය; කවිසිඵමිණ හා සීගිරි කවි පදනම් කරගෙන කරනු ලබන තුලනාත්මක අධ්‍යයනයක්

ඡ. ඒ. එච්. විරංග

පශ්චාද් උපාධි අධ්‍යයන පීඨය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය

hashanviranga24@gmail.com

සංකෙෂ්පය

ලොව ඕනෑම කලා මාධ්‍යයක විශිෂ්ටතාව රඳා පවතින්නේ සර්වකාලීන වටිනාකම් අන්තර්ගත කරගෙන ඇති ප්‍රමාණය මත ය. පුරාතන හෝ සම්භාව්‍ය කලාව වුව ද වර්තමාන අගය තීරණය කිරීමේ දී දියුණුවට පත් විචාර මිනුම් මත එම කලා මාධ්‍යයන්ගේ විශිෂ්ටතාව රඳා පවතියි. ස්ත්‍රීය පිළිබඳ දක්වන ආකල්පය මත කලාත්මක නිර්මාණ විමර්ශනය කිරීම මගින් එම කලාකෘති කොයිරම් තත්ත්වයකින් සවිඥනික ව මනුෂ්‍යත්වයේ අගය තීරණය කිරීමට උරදෙනුයේ ද යන්න විමර්ශනය කළ හැකි ය. මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණ වූයේ දෙවන පැරකුම්බා කවියාගේ කවිසිඵමිණ මහා කාව්‍යයන් සීගිරි කැටපත් පවුරේ 686ක් වූ කවිවලත් ස්ත්‍රීය ආන්තිකකරණයට (Female Marginalization) ලක් කිරීම පිළිබඳ කවියාගේ සවිඥනිකත්වය කෙසේ වන්නේ ද යන්න තුලනාත්මක ව අධ්‍යයනය කිරීම ය. තව ද කවියා විසින් ම ස්ත්‍රීය ආන්තිකකරණය කර ඇති ද යන්න විමර්ශනයත් ගැහැනියට එරෙහි කවියාගේ දෘෂ්ටිවාදය කෙසේ වූවක් ද යන්න අධ්‍යයනය කිරීමත් විමර්ශනය ය. පර්යේෂණ ගැටලුව වූයේ කවිසිඵමිණ මහා කාව්‍යය වෙතින් හා සීගිරි කවි වෙතින් පුරුෂෝත්තම දෘෂ්ටිවාදයක් ජනිත වන්නේ ද? යන්න ය. මෙම පර්යේෂණයේ දී තුලනාත්මක අධ්‍යයන ක්‍රමය පදනම් කරගන්නා ලද අතර උද්ගාමී හා නිගාමී තර්කන ප්‍රවේශ දෙක ම භාවිත කරන ලදී. පර්යේෂණයේ ප්‍රතිඵල වශයෙන් පැහැදිලි වූයේ සීගිරි කාව්‍ය ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ කවියාගේ සවිඥනිකත්වය පැහැදිලි ව විරෝධමුඛ බව ය. එනමුත් කවිසිඵමිණ කවියා පැහැදිලි ව ස්ත්‍රීය ආන්තිකකරණයට ලක් කිරීම සිදු කර ඇති බව නිගමන විය. කවිසිඵමිණට වඩා පූර්වකාලීන කාව්‍ය නිර්මාණ සමූහයක් වන සීගිරි කවි ස්ත්‍රීයට එරෙහි කටිකාවේ දෘෂ්ටිවාද උත්ප්‍රාසාත්මක ව විවේචන නිර්මාණ ද බව ය. මෙම පර්යේෂණයේ නිගමන වශයෙන් සීගිරි කාව්‍ය ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණයට එරෙහි කාව්‍ය වශයෙන් පැහැදිලි වූ අතර කාව්‍ය දර්ශනය පිළිබඳ ඉතා ඉහළ සැලකිලිමත් බවක් සීගිරි කවීන් විසින් දක්වනු ලැබීම පැහැදිලි විය. එහෙත් කවිසිඵමිණ ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය සිදු කරන අවස්ථා බහුල ය. නිගමනාත්මක වශයෙන් ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ සවිඥනිකත්වය ප්‍රකට කරනුයේ කවිසිඵමිණ ලියූ පැරකුම් කවියාට වඩා සීගිරි කවීන් වේ.

මූල්‍ය පද: කවිසිඵමිණ, දෙවන පැරකුම්බා කවියා, ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය, සිංහල සම්භාව්‍ය පද්‍ය, සීගිරි කවි

හැඳින්වීම

ලෝකයේ ඕනෑම පුද්ගලයකු ආන්තිකකරණයට ලක් කිරීම පිළිබඳ මනුෂ්‍යයාට විරෝධයක් තිබිය යුතු ය. පුද්ගල සමානාත්මතාව අත්‍යවශ්‍ය මානව ගුණාංගයකි. දියුණු සමාජයක ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ සවිඥනිකත්වය ගොඩනැගිය යුතු කටිකාවකි. ලිංගිකත්වය මත පදනම් වූ වෙනස් කොට සැලකීමත් ලිංගිකත්වය මත සම්පත් බෙදී යාමේ අසමතුලිතතාවත් ලිංගිකත්වය මත එක සමාන රැකියාවලට හිමි වැටුප්වල අසමතුලිතතාවත් ලිංගිකත්වය මත ප්‍රවණ්ඩතාවත් ලිංගිකත්වය මත සීමාසහිත දේශපාලන අවකීර්ණයන් සංස්කෘතික ක්‍රියාකාරකම්වලදී ඒකාකෘතික වෙමින් ගැහැනියට වෙනස් කොට සැලකීමත් සෙන් හා ඔස්ටින්ට (2008)

අනුව ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණයේ ලක්ෂණ වේ. මෙම ආන්තිකකරණිත ප්‍රවණතා සමාජයේ පමණක් නොව සමාජයට ඉතා බලපෑම්සහගත නිර්මාණවලදී ද දක්නට ලැබෙයි. මේ පිළිබඳ පළමුවෙන් සාකච්ඡා කරන ලද්දේ ඉංග්‍රීසි ලේඛිකාවක හා ශාස්ත්‍රවන්තියක වන මැරී වොල්ස්ටොන්ක්‍රාෆ්ට් (1759-1797) විසිනි. මෙම පර්යේෂණයෙන් 7, 8, 9 යන සියවස්වල දී රචනා කරන ලද සීගිරි කාව්‍යවලත් දඹදෙනි යුගයේ ලියන ලද කවිසිඵමිණ මහා කාව්‍යයේත් ස්ත්‍රීය ආන්තිකකරණයට ලක් කිරීම පිළිබඳ විමර්ශනය කෙරෙයි. සීගිරි ගී වර්තමානයේ කාව්‍ය 686ක් දක්නට ලැබෙන අතර කවිසිඵමිණෙහි සර්ග පහළොවක් පුරා පද්‍ය විශාල ප්‍රමාණයක් ලියැවී තිබේ. මෙම කාව්‍යන්හි දී ස්ත්‍රීය පිළිබඳ දක්වා ඇති ආකල්පය ස්ත්‍රීත්ව

කේන්ද්‍රීය දෘෂ්ටියකින් විමර්ශනය කිරීම මගින් උක්ත කාව්‍ය සම්ප්‍රදායන් දෙකෙහි ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණයෙහි විශේෂතා විශ්ලේෂණය කළ හැකි වෙයි. තත් පර්යේෂණයේ හිඳස වන්නේ විරන්තන කාව්‍ය සම්ප්‍රදායන් දෙකක් වන සීගිරි කවි ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණ දෘෂ්ටියකින් විමර්ශනය කර නොතිබීමත් කවිසිළුමණ මහා කාව්‍යය ද එකී දෘෂ්ටියෙන් අධ්‍යයනය කර නොතිබීමත් ය. එසේ ම පර්යේෂණයේ අරමුණු වන්නේ ස්ත්‍රීය පිළිබඳ සිංහල සම්භාව්‍ය කාව්‍යයන්ගේ ආකල්පය පැහැදිලි කරගෙන අනාගත සිංහල කවියේ දෘෂ්ටිය සකස් කර ගැනීමයි. එසේ ම අනු අරමුණු වශයෙන් විරන්තන සිංහල කාව්‍යවලින් ඉහළ ස්ථානීය අගයකට නාමික ව පවා භාජන කර ඇති කවිසිළුමණ ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ කවීකාවේ දී කුමන ස්වරූපයක් දරන්නේ ද යන්නත් එසේ ම සීගිරි කවි ද ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණයේ දී කුමන තත්ත්වයක් අන්තර්ගාමික ව සිය කාව්‍ය ගොඩනගා ඇති ද යන්නත් විමර්ශනය කෙරෙයි. පර්යේෂණ ගැටලුව වූයේ සීගිරි කවි හා කවිසිළුමණ ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ විමර්ශනය කිරීමෙන් කවරාකාර වූ තත්ත්වයක් ස්ත්‍රීය පිළිබඳ දක්වන්නේ ද? යන්න පැහැදිලි කර ගැනීමයි.

සාහිත්‍ය විමර්ශනය

මෙම පර්යේෂණයේ දී පර්යේෂණ ක්ෂේත්‍රය වශයෙන් භාවිත කරනුයේ කවිසිළුමණ මහා කාව්‍යය හා සීගිරි කවි සමූහය යි. කැටපත් පවුර පිළිබඳ ප්‍රධාන ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය දෙකක් වෙයි. ඉන් සෙන්රත් පරණවිතානගේ SIGIRI GRAFFITI (1956) නමින් වෙළුම් දෙකකින් යුතු ග්‍රන්ථය සීගිරි ගී පිළිබඳ ප්‍රධාන මූලාශ්‍රයයි. කවිසිළුමණ මහා කාව්‍යය අරභයා විවිධ උගතුන් විසින් සංස්කරණ සිදු කරන ලද අතර වැලිවිටියේ සෝරත හිමි (1947), කරහම්පිටගෙදර සුමනසාර හිමි (1983), ඇම්. බී. ආරියපාල (1986) ආදී විද්වත් සංස්කරණ ප්‍රධාන ය. කේ. ජයතිලක විසින් සම්පාදනය කරන ලද කවිසිළුමණ මහා කාව්‍යය 1 (2000) සහ කවිසිළුමණ මහා කාව්‍යය 2 (2000) කෘති ද දක්නට ලැබේ. දෙවුන්දර වාචිස්සර හිමිගේ කවිසිළුමණ (1945) සංස්කරණය ද වෙ.වී. අභය ගුණවර්ධන ඇතුළු තවත් අයගේ කවිසිළුමණ විවරණය (1994) මෙහිලා වැදගත් වේ. සිමොන්ඩ් ඩී. බෝවාර්ගේ The Second Sex (1949) කෘතිය ස්ත්‍රීවාදය විෂයයෙහි ප්‍රධාන මැදිහත්වීමක් සිදු කර තිබේ. මෙම කෘතියෙන් කාන්තාවන්ගේ සමාජ සංස්කෘතික හා මනෝවිද්‍යාත්මක ජීවිතය පිළිබඳ සාකච්ඡා කර තිබේ. මෙහි වැදගත්කම වන්නේ එයින් සාකච්ඡා කරන ලද ලිංගිකත්වය, ලිංගභේදය, කාන්තා නිදහස, පීතෘ මූලිකත්වය, ස්ත්‍රීයගේ

ස්වභාවිකත්වය, ගැහැනියගේ ශක්තිය හා සමානාත්මතාව පිළිබඳ ඇතිකරන කවීකාවයි.

ක්‍රමවේදය

මෙකී පර්යේෂණයේ දී තුලනාත්මක පර්යේෂණ ක්‍රමවේදය පදනම් කර ගැනෙයි. එම තුලනය කිරීම උදෙසා වන මිනුම් දඬුව වන්නේ ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ පිළිගත් දැනුම් පද්ධති වේ. උද්ගාමී තර්කනය හෙවත් පහළ සිට ඉහළට තර්ක කිරීම බහුල ව යොදාගත් අතර අවශ්‍ය විටෙක නිගාමී තර්කනය ද පර්යේෂණ සාකච්ඡාව උදෙසා යොදා ගැනුණි. බහුල ව ද්විතීයික මූලාශ්‍රය යොදාගත් අතර පර්යේෂණ පත්‍රිකා, පර්යේෂණ වාර්තා, පර්යේෂණ සඟරා, ශාස්ත්‍රීය කෘති හා අන්තර්ජාලය ද මූලාශ්‍රය වශයෙන් භාවිත කෙරිණි.

ප්‍රතිඵල හා සාකච්ඡාව

ස්ත්‍රීවාදය වූ කලී ගැහැනියට වෙනස්කොට සැලකීමේ ක්‍රමවේදයට එරෙහි ව ගොඩනැගුණු සමාජ සංස්කෘතික හා දේශපාලනික විචාරවාදයකි. මෙමගින් ගැහැනියට වෙනස්කොට සැලකීමට එරෙහි ව කවීකාව සංවාදයක් ගොඩනැගීම සිදු කෙරෙයි (Friedman, Metelerkamp, & Posel, 1987). ස්ත්‍රීවාදය යන්න ධනාත්මක අර්ථයෙන් ද සෘණාත්මක අර්ථයෙන් ද යන උභය පාර්ශ්වයන්ගෙන් යුක්ත ව සාකච්ඡා කෙරෙන බව පර්යේෂකයෝ පෙන්වා දෙති (Easton, 2012). ස්ත්‍රීවාදය පිළිබඳ සංවාදයේ එක් අංශයක් වශයෙන් ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය හඳුන්වා දිය හැකි ය. මෙම සංකල්පය ඉදිරිපත් කරන ලද විචාරකයන් බහුතර පිරිසක් සිටින අතර ඒ සඳහා භාවිත වන ඉංග්‍රීසි යෙදුම වනුයේ ‘Female Marginalization’ යන්න ය. ප්‍රධාන වශයෙන් සිමොන් ඩී. බෝවාර් (1908-1986), බෙල් හුක් (1952), ඕලේ ලෝර්ඩ් (1934-1992), ග්ලෝරියා ස්ටෙයිනම් (1934) යන පිරිස මේ සාකච්ඡාවට දායක විය.

සීගිරි ගී 7, 8, 9 යන සියවස්වල කරන ලද නිර්මාණ සමූහයක් වන අතර කවිසිළුමණ ක්‍රිස්තු වර්ෂ 1236 - 1271 අතර රජ කළ දෙවැනි පැරකුම්බා රජුගේ නිර්මාණයක් බව බහුතර පිළිගැනීම ය. අනෙක් ප්‍රාමාණික මතවාද අනුව කවිසිළුමණ පොළොන්නරු යුගයේ හෝ කුරුණෑගල යුගයේ ලියැවුණු කෘතියක් වේ. සිංහල සාහිත්‍යයේ යුග බෙදීමේ දී සිංහල කවියේ විකාසනය පිළිබඳ මෙම අනුරාධපුර හා පොළොන්නරු යුග විශේෂ වේ. අනුරාධපුර යුගයේ දී සිංහල කවියෙහි අනනුකාරක බව ප්‍රධාන වූ අතර පොළොන්නරු යුගයේ දී සංස්කෘත සාහිත්‍යයේ අනුකාරකත්වයට ලක් විය. කෙසේ වෙතත් මෙම

සීගිරි ගී හා කවිසම්මන්ත යන නිර්මාණ කෘති ලියැවුණු කාලය අතර අවුරුදු භාරසියයක පමණ කාල පරාසයක් තිබේ. එම කාල පරාසය ද සැලකිල්ලට ගත යුතු ය.

සීගිරි කවි අතර 67 වන සීගිරි කවිය කවි ගී විරිතට සමීප ව 9 වන ශතවර්ෂයේ අවසාන භාගයේ ලියුවකි. සීගිරි ළඳුන් පමණක් වර්ණනා කරමින් නොසිට කවියා පවසන්නේ, සිත්තරුන් වර්ණවත්භාවය දෙන ළඳුන් සියයකට වඩා එකියකට මනසක් දෙන ලද නම් එය ඉතා වටිනා බවයි. ගැහැනිය හුදු සෞන්දර්ය ප්‍රදානය කිරීමක පමණක් නොසිට මනසක් සහිත ව සිටීමේ ඇති වටිනාකම කවියා වර්ණනා කරන්නේ ගැහැනියගේ සවිඥානිකත්වයේ වැදගත්කම පැහැදිලි කරමින් ය. ගැහැනිය නිහඬ කිරීමක් නොකර ඇය චිත්තනමය වශයෙන් ක්‍රියාකාරී තැනැත්තියක වීම වැදගත් වන බව මෙකවිය ඇසුරු කරගෙන ගොඩනැගිය හැකි කාව්‍යාර්ථයකි.

“දුටු ද සිතුවර් වන(බ)ව දීමෙන් කළවුන් එකක්හට මන දී තුඩු වනබැවින් සියක් බන්දු (සීගිරි ග්‍රැෆිට්, 1956, පි. 40)

මෙකවියෙහි පදගත අර්ථය වන්නේ සිත්තරා විසින් වර්ණවත් කිරීමෙන් බිහි කළවුන් අප විසින් දක්නා ලදී. උන්ගෙන් එකියකට විඥානය මන දෙන ලද නම්, සායම් කළ සියකට වඩා අගනා බවයි.

68 වන සීගිරි කවිය කවි ගී විරිතට සමීපව 9 වන ශතවර්ෂයේ ලියන ලද්දකි. සීගිරි විත්‍ර අතර විරුපී හා අවධානයට ලක් නොවූ සිතුවමක් වෙයි. කවියා එම සිතුවමට ගැරහීමට එරෙහි වෙයි. ඇය රජක හෙවත් පහත් කුලයේ එකියක නොවන බවත් ඇය උසස් වන්නේ ගීයක් ලැබූ තැනැත්තියක වන හෙයින් බවත් ඔහු කියයි. කවියේ සඳහන් ඇය ලැබූ ගීය වන්නේ ද මෙම ගීයම ය. නිර්ප්‍රභූත්වය පිළිබඳ සානුකම්පිත වීම තුනත සරල සාහිත්‍යයේ සිට පුබුද්ධ සාහිත්‍යය දක්වා දැකිය හැකි ලක්ෂණයකි. තමා ලියන ලද ගීය හෙවත් කවිය විෂයයෙහි උසස් තක්සේරුවක් හා වටිනාකමක් කවියා විසින්ම ලබා දීමෙන් මෙම ගීය විශේෂ වෙයි. කෙසේ නමුත් කුල සාධකය මත රජක කුලයේ තැනැත්තියක් නොවන බව පැවසීමෙන් සාමාන්‍ය සමාජයේ කුල සාධකය නිරීක්ෂණය වේ. එහෙත් සිය ස්වාමියා මළ හෙයින් ඇය වියරු වී ඇති බවත් දක්වයි. වැන්දඹු තත්ත්වයට පත් වීමෙන් නිග්‍රහයට ලක් වීම විවේචනයට ලක් කරන කවියක් වශයෙන් ද ඇය පිළිබඳ කවියක් ලියා එකව ඇයට ලබා දීමෙන් උසස්භාවයකට පත් කිරීමක් ද මෙමගින් ද හඳුනාගත හැකි වෙයි.

“හො වුයු නො වෙ ද හිමියා වියොවැ වියරුයක් රිජියක් නො වෙ යි ජන්මො ගියක් ලැබී හො සිහිගිරි (සීගිරි ග්‍රැෆිට්, 1956, පි. 41)

මෙකවියෙහි අර්ථය වන්නේ “හිමියාගෙන් වියෝ වූ හෙයින් ඇය වියරු වී සිටිනු නොවේ ද?. ඇය රදවියක නොවන බව අපි දනිමු. සීගිරියේ දී ගීයක් ලැබූ තැනැත්තියක ඇය” යන්න ය. ආන්තිකකරණය පිළිබඳ කවිකාවකක් නොවූ නව වැනි සියවසේ දී පවා සිංහල කවියේ ඇති ස්ත්‍රී හිතෙහිභාවයට උදාහරණයකි. එකවියෙහි ඇය වියරු වැටුණේ එසේ මෙසේ වස්තුවක් නිසා නොවේ. තම ස්වාමිපුරුෂයාගේ වියෝව නිසා ඇය වියරු වැටුණු බව කවියා කියයි. එසේ නම් පටාචාරා ආදී වූල කාන්තාවක සේම මෑය පිළිබඳව ද කවියා හැකි උපරිමාකාරයකින් උසස් තත්ත්වයකට කවියෙන් පමුණුවයි. ඇය ලබා ඇති නින්දා හා වියරු බවින් මුදවා ගැනීමට ඔහු කවියෙන් උත්සාහ ගනියි.

9 වන ශතවර්ෂයේ ලියන ලද 71 වන ගීය යොන් ගී විරිතෙන් ලියැවුණකි. සීගිරි කවි අතරෙහි 71 අංකය දරන ගීය වැහැරුණු පියයුරු හිමි රන්ලියක ගැන කවියකි. බිජේරුවතු කුළියේ අග්බොයි වන මෙකවියාගේ නිර්මාණය ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ සමස්ත සිංහල සාහිත්‍යයේ ම දක්නට ලැබෙන අනර්ඝ ප්‍රකාශනයකි.

“(බි)ජේරුවතුකුළියෙ ය..... අග්බොයි ගී එ නො බලසු ජහ යම්හ රනවන බට්තන බණවන නො මෙ බණසු ගිරිහිස්නි නට්බින වසනෙන් (සීගිරි ග්‍රැෆිට්, 1956, පි. 43)

එකවියෙහි අර්ථය වන්නේ “බිජේරුවතුකුළියෙ . . . . අග්බොයිගේ ගී යයි. එය නොබලනු. වැහැරුණු පියොවුරන් ඇති රන්වන් (ලිය) බැහැර කොට යම්හ. ගිරිහිස, නටුවා වූ බිත්තියෙක වසන හෙයින්, බැණ වූ මුත්, නොබණන්නාහ” යන්න ය. කවියා සහාදයාට හෙවත් පාඨකයාට ප්‍රකාශ කරනුයේ ගල් බිත්තියෙහි කඩා වැටුණු කොටසක සිටින එල්ලා වැටුණු හෙවත් වැහැරුණු පයෝධර ඇති ඇය දෙස නොබලා යන්නැ කියා ය. ඇ කතා කළත් කතා නොකරන්නියක යැයි දක්වයි. මෙම ප්‍රකාශනය උත්ප්‍රාසාත්මක ව ස්ත්‍රී සෞන්දර්ය පිළිබඳ සම්මත පිළිගැනීම බිඳ දමන ප්‍රකාශනයකි. කවියේ සම්පූර්ණ අවධානය යොමු කරනුයේ වැහැරුණු පයෝධර ඇති තැනැත්තිය දෙස ය. ඇය නිශ්ශබ්දව සිටීමෙන් තවදුරටත් ගැහැනිය තමා වෙනුවෙන් පෙනී සිටීමටවත් හැකියාවක් ඇය කෙරෙහි නැති බවට ඉඟි කරයි. ස්ත්‍රී රූපය වූ කලී සම්මත සුන්දරත්වය මත ම වටිනාකම් හිමි කර දෙවන ගැහැනිය භාණ්ඩයක් බවට උභයන්‍ය කරන තත්ත්වයක් දක්නට හැකි වෙයි.

කවිසිඵමිණ කවියා සියලු ම අවස්ථාවන්වල දී ස්ත්‍රී ශරීරය පිළිබඳ දක්වන ලද ආකල්පය වූයේ වටිනාකමක් වශයෙනි. කවිසිඵමිණෙහි පබාවතිය පිළිබඳ දක්වන ආකල්පයෙන් මෙම ලක්ෂණය මනා අයුරින් පැහැදිලි කරගත හැකි වෙයි. සීගිරි කවියා සෘජුව කියන්නේ එය නොබලන්නැයි කියා ය. එයට හේතු දක්වන්නේ වැහැරුණු පියොවුරක් ඇති ලිය මගහැර යාම ය. එසේ ම මැයට කතා කළත් කතා නොකරන බව ය. මෙතරම් රත්වත් රූපී ලඳුන් අතරේ ම අග්බෝහි කවියා සිය කවිය ගොතන්නේ මැය ගැනයි. නොසලකා හැරීමවලින් ආන්තිකකරණය වූ ලඳුන් කෙරෙහි මෙකවියා හෙළන දෘෂ්ටිය අනුව සීගිරි ගී නූතන වටිනාකම් අන්තර්ගත කරගැනීමෙන් විශේෂ වේ.

එළු සඳැස් ලකුණෙහි නොදැක්වුණු විරිතක් වන 76 වැනි සීගිරි ගීය යා ගී විරිතට සමීප වෙයි. උක්ත සීගිරි කවිය මෙන් ම ආන්තිකකරණිත ගැහැනිය පිළිබඳ ඉතා සවිඥානිකව ලියූ කවියකි. බහුතර දෘෂ්ටියෙන් මිනිසුන් පිළිගත් සුන්දරත්වය කරා ඇදී යාම දැඩි විවේචනයකට ලක් කිරීමක් මෙකවියේ වේ. සීගිරි ලඳුන් සෑම විට ම සුරූපී නොවේ. විරූපී බව ද ඇතැම් ලඳුන් කෙරෙහි දක්නට ලැබෙන බව කවියා පෙන්වයි. ඇතැම් සිතුවම්වල රත්වනුන්ගේ පැහැය මැළ වී යාම කවියා ද කවියාගේ නිරීක්ෂණයට ලක් වෙයි. එසේ වූ කල් හී ඔවුන් දෙස අවධානය හෙළා හා එළඳුන් හා බැඳුණු කවුරුන් හෝ නැතිදැයි කවියා අසයි.

“ස්වස්ති
ඇතම් තැනැ පිරිබුන් ඇතම් තැනැ පැහැපැහැන්
සිකි කල්හු ලයු මෙ කල්හි එ කල්හි (නැ)න
ළපබන්දෙ” (සීගිරි ග්‍රැෆිට්, 1956, පි.46)
මෙකවියෙහි අර්ථය වන්නේ “යහපතක් වේවා! යහලුව! මෙ කල්හි ඇතැම් තැනෙක ලියෝ සැබවින්ම විරූපී වෙති. ඇතැම් තැනෙක ඔවුන්ගේ වර්ණය මැලවී ඇත. එ කල (ඔවුන් කෙරෙහි) ලබැදි අය නොසිටියාහු ද?” යන්න ය. සීගිරි චිත්‍රගත ලඳුන් ඇතැම් තැනක විරූපී වන බවත් ඇතැම් තැනක දුර්වර්ණව ඇති බවත් එවිට ඔවුන්ගේ හදවතට ළංව සරි කෙනෙකුත් නැතිදැයි උපහාසයෙන් විමසයි. උත්ප්‍රාසාත්මක මෙවැනි කවිවලින්, ආන්තික වූ පුද්ගල අනුභූතීන් වෙනුවෙන් කාව්‍ය වර්ණනා යෙදවීමක් දැක ගත හැකි වේ. මින් පැහැදිලි වන්නේ කවිය විෂයක් වශයෙන් එදවස විවාදිත ව පැවතුණු බව ය. සම්භාව්‍ය සාහිත්‍යයෙහි කාන්තාව විෂයයෙහි හෙළන ලද දෘෂ්ටියෙහි නින්දා සහගත වීම හා ආන්තික කිරීම දැකිය හැකි ය. ආන්තික වීමේ පීඩාව

හඳුනාගෙන අනුකම්පාවෙන් වර්ණනා කරන කවියක් ලෙස මෙම නිර්මාණය හැඳින්වීමට පුළුවන.

79 අංකය දරන ගීය සීගිරි ගීවල ස්ත්‍රීත්වය විෂයෙහි හෙළන දෘෂ්ටිය පැහැදිලි කිරීමට ස්වාධීන සිංහල කවිය සතු විශිෂ්ට උදාහරණයකි. මෙකවිය සීගිරියට ආමන්ත්‍රණය කරමින් ආරම්භ කරයි. එය ද කවියෙහි විශේෂ ලක්ෂණයකි. දේශපාලනික අර්ථයක් කවියෙහි ජනනය කරන්නට එම වර්ණනය සමත් වෙයි.

“සිහිමී සිහිගිරියට ගී
ගියහොත ඔයුන මො වැසැ අයහ වින්දනදර
ගොසින මෙ ඔයුන හය හය පිළි විසි වරදෙක වෙ ද”
(සීගිරි ග්‍රැෆිට්, 1956, පි. 47)

මෙකවියෙහි අර්ථය වන්නේ “සිහි නමැත්තා වෙමි. සිහිගිරියට බැඳි ගීයයි. ඔහු ගීය කල්හි මෙහි විසූ මේ කාන්තාව අයහපත ද, අනාදරය ද, වින්ද ය. සැබැවින් ම ඔහු හා විසූ ඉක්බිති ඔහු ගීය පසු නැවත මෙහි සිටීම වරදක් ද?” යන ප්‍රශ්නාර්ථය නගයි. ඔහු හෙවත් රජ හෝ ස්වාමිපුරුෂයා මිය ගිය කල්හි අයහපත හා අනාදරය විදින ලද බව කවියා සෘජු ව කියයි. කවියා පීඩිතයාගෙන් විමසන්නේ රජතුමා හෝ ස්වාමිපුරුෂයා හෝ අඹුසැමියන් ලෙස සිට ගීය පසු ඇය මෙහි තනි ව හිඳීම වරදක් ද යන්න ය.

පහත ගීය කරුණ රසය වර්ණනා කරන නිවුණු හැඟීම් ඇති කරන භාවාත්මක කථනයකි. මූලික ආවේගයක් වන ශෝකයෙන් උත්පාදිත කරුණ රසය සංයමයෙන් ප්‍රකට කරන්නකි. කවිය ශෝකය නම් ආවේගය මත පදනම් ව ගොඩනැගුණු නමුත් ශෝකය භාවයක් කරගනමින් කරුණ රසය මතුකරයි. කරුණ රසය පුද්ගලයා භාවාත්මක කරයි. ගැහැනිය විෂයයෙහි ඇති පීඩාව කුඩා වූවක් නොවේ. පීඩාකාරී වේදනාවන්ගෙන් ස්ත්‍රී ජීවිතය වේදනාවට පත් ව ඇති බව කවියා කෙටි පාදවලින් යුක්ත කවියෙන් මනා ව ප්‍රකට කරයි. මෙකවිය ලියූ කවියා ද නාමික ව පෙනී සිටීම කවියට වටිනාකමක් එක් කරන්නකි. පරත්තා දෙස සිටින සෙන් නම් නිර්මාණකරුවාගේ කවිය වන්නේ කළකිරුණු ස්වභාවයක් ගමනින් හෙළි කරන බවත් ය. හදවතේ ශෝකය මුහුණින් ප්‍රකට කිරීම ද සිදු කරන බවත් වැහරී ගිය පීඩාවට පත් වූ මේ කාන්තාව පර්වත ප්‍රාන්තයේ දී සිය ජීවිතය අතහැර දැමීමක් පිළිබඳ කවියා කියයි.

“පරත්තා සෙන් ගී.
ගමනැ කැළැකිරිලි
තුනුවන් ළසොවී නැවිලි
නුයුනින් කොට අස්වැස්ලි
නොමො හළ් බෙයන්ද් කන් ලි (සීගිරි ග්‍රැෆිට්, 1956, පි. 210)

එම කවියේ පදගතාර්ථය වන්නේ “පරත්කෑ සෙන් නැමැත්තාගේ ගීය යි. සිත කලකිරුණු ස්වභාවය ගමනින් ද, හෘදය ශෝකය හා තැව්ලිය වැහැරුණු මුහුණින් ද පළ කෙරෙන ශෝභන කාන්තාව නෙතින් කඳුළු ධාරා වගුරුවා පර්වත ප්‍රාන්තය තොමෝම හැර දැමුවා ය” යන්න ය. මෙම කවියේ එන සීගිරි ලද වෙතින් ප්‍රකට වන්නේ කරුණ රසයකි. කලකිරුණු ගමනත්, වැහැරී ගිය මුහුණත්, ඇසින් කඳුළු හෙළීමත් සමග, පර්වත ප්‍රාන්තය අනෙකෙකු නොව ඇය විසින්ම හැර දැමූ බව කවියා කියයි. සීගිරි කවියා පිළිබඳ පරාක්‍රම කොඩිතුටුක පවසන්නේ සීගිරි කවියා ජීවිතයේ දුක සැප ඉදිරියේ අකම්පිත වූ නිර්මාණකරුවෙකු බවයි. “සොදුරු නාරි රූ බලමින් විනිතාස්වාදය ලබන අතර ම ජීවිතයේ කටු සහිත බව දුක් සහිත බව සිහි කරන වින්තාවන් සීගිරි ගී අතර ඇත.” (කොඩිතුටුක, 1999, පි. 68). සීගිරි කවියා වින්තනයෙන් පරිසමාප්ත කාව්‍ය සම්ප්‍රදායක් ගොඩනැගූ බව මෙවැනි ගීවලින් පැහැදිලි වේ.

කවිසිළුමිණ ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ දක්වන ආකල්පය සීගිරි කවිවලට සාපේක්ෂ ව වෙනස් වේ. කුස ජාතකය අනුභූතිය වශයෙන් යොදාගෙන ලියන ලද කාව්‍යයක් වන හෙයින් ගැහැනිය පිළිබඳ මුල් කතාවේ අනුභූතියට අනුව ස්ත්‍රීත්වය වූ කලී නිවන කරා යන ගමනෙහි බාධකයක් වශයෙන් උග්‍රානනය වනු දක්නට හැකි ය. එනමුත් එය සිය කවියේ දී ගැහැනියට වෙනස් කොට සැලකීමට තරම් හේතුවක් වශයෙන් නොගත යුතු වෙයි. මහා පාණ්ඩිතයක් ප්‍රකට කරන කවිසිළුමිණ කතුවරයාට විධිමත් කාව්‍ය පිළිබඳ ප්‍රබුද්ධ ඉගැන්වීමක් නොමැති සීගිරි කවීන්ට වඩා සවිඥානික බවක් තිබිය යුතු වෙයි. පහත කවිසිළුමිණ කවිය හෙළි කරනුයේ ගැහැනිය පිළිබඳ බමුණු ආකල්පයට වැඩි යමක් නොවේ. තමාගේ කෙලෙසුන් නැසිය යුතු වන්නෙ තමා සමග ම වන අවබෝධයකිනි. ඒ සඳහා බාධකයක් වශයෙන් ස්ත්‍රීය සැලකීම ම නොකටයුතු ක්‍රියාවක් වෙයි.

“සසර රණ සරන දනමුවනටොන නරපස
අවා මුහුදොර පමා දෙනෙ හෝවාර හදනා
අර්ථය: ස්ත්‍රීහු සංසාර නමැති වනයෙහි සැරිසරන්නා වූ මිනිසුන් නමැති මුවන්ට අටවන ලද දැඩි වූ මළපුඩුවකි. මිනිසුන් අපාය නමැති මුහුද තුළට අදින්නා වූ දිය පහරකි.” (කවිසිළුමිණ, 1965, පි. 44). රූපක දෙකකින් කවියා ගැහැනිය ලඝු කරන සීමාන්තික තත්ත්වය මෙරට අග්‍ර මහා කාව්‍ය වශයෙන් සැලකෙන කවිසිළුමිණෙන් ප්‍රකට වීම ස්ත්‍රීය විෂයයෙහි දැඩි විවේචනයක් සිදු වන්නකි. කවිසිළුමිණ කාව්‍යය පුරා දිවෙන අනුභූතියෙහි පබාවතියට එරෙහි

ව ගොඩනගන මතවාදය දියණියක, බිරිඳක වශයෙන් අන්තවාදී දෘෂ්ටිකෝණයෙන් ගහණ වී තිබේ.

පබාවතිය විවාහ වනුයේ තමා දැක නොමැති පුරුෂයකු සමගිනි. කුස රජතුමාගේ විරූපී මුහුණ හේතුවෙන් පබාවතිය දැඩි වංචනික තත්ත්වයකට පත් වෙයි. එකඟකැර-භූසැබැවෙකි විසින් ලියන ලද ඔයැ හැඳි ජපසකහ’බා එයැ හැඳි ඡරදවැරළු :1985* ලිපිය මගින් පබාවතියගේ විවාහය පිළිබඳ නූතන විග්‍රහයක් ගොඩනගාගත හැකි වෙයි. විවාහය ආර්ථික හා බලය පතුරුවන සම්බන්ධයක් බවට පත්වීම මෙම කතාන්දරයේ දී ද දක්නට හැකි වෙයි. එනම් පබාවතිය කුස රජුට විවාහ කර දෙනුයේ බල ව්‍යාපාරීයක කොටසක් වශයෙන් මිස සැබෑ ආදරයකින් ගොඩනැගෙන විවාහයක් වශයෙන් නොවේ. මෙසේ විවාහ වූ පබාවතිය රැවටීමට ලක් වීම පබාවතියගේ ම මුවින් කියැවෙන අයුරින් ලිවීමට නම් කවියා ලිවීමට සමත් වෙයි. විවිධ පැණි වර්ගවලින් ආකූල මල් වෙතින් පැණි ගත් මී මැසි ධේනුවක මෙන් වූ ඇය අහසේ පාව යන වරා මල්වලින් පැණි ගන්නට ගොස් රැවටුණාක් මෙන් යැයි දක්වයි.

“කිණිහිරි සපු දුනුකෙ රදගරා වරා මල්
පිළි සුඹුනා බමරකල් ගී නෙළියෙමී යෙහෙළියෙහි
අර්ථය: ‘යෙහෙළියෙනි! කණිකාර, වම්පක, කේතකී මල්වලින් රොන්ගෙන නැවත වරාමල් කරා යන මීමැසි ධේනුවක මෙන් මම රැවටුණෙමි.’ (කවිසිළුමිණ, 1965, පි. 93).

විවාහයට අකැමැති වූ කුස රජ විවාහයට කැමැති වන්නේ තමන් විසින් ම ගොඩනගන ලද රූපයෙන් අග තැන්පත් කාන්තාවකට පමණක් බව පැවසීම තවත් ගැටලුකාරී දෘෂ්ටියක් හෙළි කරන්නකි. මිනිස් සෞන්දර්ය රූපයෙන් පමණක් ප්‍රමාණකොට සැලකීම මගින් සිංහල කවියේ පැවතිය යුතු සර්වකාලීන වටිනාකම් පිළිබඳ අගයන් ගිලිහෙයි. පහත කවියෙන් ගෙනෙනුයේ රූපය පමණක් ප්‍රථම සාධකය වශයෙන් සලකා කටයුතු කරන අදුරදර්ශී බව ය.

“රූදැසි ඉති විමසාන දු රැසාන සෙරෙන්
සැර නන් විසාන විලස් වෙසෙසාන මේ කළ සග
අර්ථය: රූපශ්‍රීයෙන් යුක්ත කාන්තාවක සොයනු පිණිස දූත පිරිස බොහෝ කාලයක් නොයෙක් රටවල සංචාරය කළ අයුරු විස්තර කළ සර්ගය යි. ” (කවිසිළුමිණ, 1965, පි. 93).

කවිසිළුමිණ කතුවරයා සිය නිර්මාණයේ දී පබාවතිය කෙරෙහි ඇති කළ යුතු අනුකම්පාව හා ගෞරවය කුස රජුට ම පවරා දෙයි. මෙහි පැමිණෙන කවිය ස්ත්‍රී

පුරුෂ ප්‍රේමය විෂයයෙහි මනරම් කාව්‍යයක් වශයෙන් ද අගය කළ යුතු වන්නකි. සමස්ත කාව්‍ය පුරා පැතිරෙන සාහිත්‍ය දර්ශනයක ඒකමිතියක් වී නම් ඉතා හොඳින් සමාජ විචාරාත්මක තත්ත්වයන්ට මුහුණ දීමට සමත්කමක් එකී කාව්‍යයට හිමි ව තිබිය යුතු ය. ඒ අඛණ්ඩ අවධානය සැමතැන ම පවත්නේ නොවේ.

“නමා සරනැස දැකැ පවසින් ළැගැබිණි මියුල් වෙහෙලිඳු උතුළ ඇසදර නුවන න මිණි ඔඩම්කළ
අර්ථය: තරුණ වූ, දරුගැබ් ඇති මුවදෙන, පිපාසය නිසා තමා තුළ ඇතිවූ ශ්‍රාන්තභාවය දුටු මුවරාජයාගේ කඳුළෙන් පිරිගිය ඇස බිමට ගන්නා මැණික් භාජනයක් කරගන්නාය. ඇ මුවාගේ ඇසින් ගැලුවාවූ කඳුළු ධාරා බිවා ය. ” (කවිසිළුමිණ, 1965, පි. 234).

මුව දෙනගේ පිපාසයෙන් ඇතිවන ශෝකය කරණකොටගෙන ඇසට නැගුණු කඳුළින් මුව දෙනගේ පිපාසය සන්සිඳුවීමට තරම් වේදනා ප්‍රවාහයක් මුව වල්ලභයා විෂයයෙහි ජනිත වීම මෙහි දී දක්නට ලැබෙයි.

පබාවතිය ලද දරුණු රැවටීම වචනවලට නැගීමට නොහැකි තරම් කෲර වූ සත්‍යයකි. එහෙත් එම සත්‍යය සාමාන්‍ය වූ වේදනාවක් ගෙන දෙන සත්‍යයක් නොවේ. උත්ප්‍රාසය සිය කවියේ දී දෙවන පැරකුම්බා කවියා යොදාගෙන ඇති විශිෂ්ටතාව මගින් ගැහැනියක වශයෙන් ඇය ලැබූ වේදනාවේ විකෂිප්තිය මෙහි දී ප්‍රකාශ වෙයි.

“මේ යක් ලු මා හිමි පබවත් ලු ඔහු විදිනි
නිසයුරු අඳුරු කො සමඟ ගොවළයෙ කො හස් ඉස්බුම්

අර්ථය: මාගේ ස්වාමීපුරුෂයා මේ යක්ෂයාලු, ඔහු භුක්ති විදින්නී පබාවතියලු. වන්දයා හා අන්ධකාරය අතර සමගියක් කොයින්ද? ගවයන්ගේ පාදයන්ගෙන් කැණුනු වළෙහි හංසයන්ගේ විශ්‍රාම ගැනීමක් (කොයින්ද) ද?”(කවිසිළුමිණ, 1965, පි. 311). කුසාවතිය හැර යන පබාවතිය සිය රැවටීම ගැන කියනුයේ නව්‍ය රූපකයකිනි. මෙම කාව්‍යවලදී කවියා ඉතා හොඳින් පබාවතියගේ මනස මුර්තිමත් කරනුයේ තමන් ලද වංචනික උගුල පිළිබඳ විරෝධය ය. සමස්ත කාව්‍ය ගෙන බලන කල්හී කවිසිළුමිණෙහි ඇති දෘෂ්ටිවාදී අගතිය ද සුළුකොට තැකිය නොහැකි වේ. පසුකර යන කාන්තාරය මලය කඳුකරයේ සිට ගලා ආ ගඟලැල්ලක් වන්නේ ඔහු වාසය කරන දිශාවට සාපේක්ෂව ය.

“ඔහු වසන දෙසෙහි වසවන එම මරුකතර

පවහා වහා ආ මට මලගල් ගඟල් හැලි මේ
අර්ථය: ඔහු වාසය කරන දිසාවෙහි වාසය වුවහොත් ඒ මරු කාන්තාර යයි. ඒ අත්හැර ආවාටු මට මේ (කාන්තාරය) මලය පර්වතයෙන් ගලා ආ ගඟලැල්ලකි. ” (කවිසිළුමිණ, 1965, පි. 319).

කවිසිළුමිණෙහි වන ප්‍රධාන දුර්වලතාවක් වන්නේ පබාවතිය මනුෂ්‍ය වර්තයක් ලෙස වර්ණනා නොකිරීම ය. ඇය ප්‍රදර්ශනය වන්නා වූ විසිතුරු ආභරණයක් ලෙසින් වර්ණනාවට හසු වීමත් රැවටීමට පත් වූ ඇයගේ වෛතසික තත්ත්වය වර්ණනා නොකිරීමත් ප්‍රධාන දුර්වලතාවකි. “ස්ත්‍රී ශෝභාව වර්ණනා කිරීම (ස්ත්‍රී වර්ණනා) මහා කාව්‍ය රචනා කළ කවීන්ගේ ම ප්‍රියතම විෂය විය. අලංකාරවාදී කාව්‍යයන්හි දී මේ වර්ණනා නිතර යෙදුණු අතර, අලංකාරවාදී සම්ප්‍රදායේ දැඩි බලපෑමට යටත් වීම ඒවා නිසා බෙහෙවින් සම්ප්‍රදායානුකූල ඒකාකාර ස්වාභාවයක් ගෙන ඇත. සමහර අලංකාර හා උපමා නිතර ම යෙදීම හේතු කොටගෙන ඒවා කවිසමය බවට පත් වී ඇත. ස්ත්‍රී ශරීරයේ විවිධ අංග නොයෙක් අලංකාර හා උපමා මඟින් ප්‍රකාශ කිරීම මේ වර්ණනාව හා සම්බන්ධ සාමාන්‍ය සම්ප්‍රදාය විය.” (විජයවර්ධන, 2009, පි. 108). ඇයගේ පයෝධර හා රූ සපුවත් මාංස කලාපයන් විවිධ අයුරින් වර්ණනා කරන කවිසිළුමිණ කවියා ඇයගේ ජීවිතය විවරණය නොකරයි. ස්ත්‍රී චිත්තය කාව්‍යාත්මක ව විභාග කිරීමට ඕනෑ තරම් අවස්ථා පැනුණ ද කතුරුයා එම අවස්ථාවලින් ප්‍රයෝජනයක් නොගනියි. වේදනාවට පත් වන ගැහැණිය සිය දරාගැනීම අවසානයේ වැලපුමක් කිරීම හිතුවක්කාරී පිරිමි වෛතසිකය විවරණයට මගක් වේ. උක්ත අදහස අනුව කවියා සුළුවෙන් හෝ පබවතගේ වේදනාත්මක වෛතසිකය වෙතට නැඹුරු වේ.

කවිසිළුමිණ කාව්‍යයේ පවත්නා ප්‍රධාන දුර්වලතාවක් වන්නේ එම කාව්‍යයේ ප්‍රධාන වර්ත දෙකින් එකක් වන පබාවතියගේ වර්තය පටු හා පැතලි වීම ය. ඇය කුස නම් පුරුෂයා හිමිකරගන්නා වස්තුවක් වශයෙන් මිස ගැහැනියක වශයෙන් වර්ණනා නොවේ. මෙම ලක්ෂණය තවදුරටත් විග්‍රහ කරන්නේ නම් පබාවතිය කුස රජු හැර යන්නේ ඇය පිළිබඳ සිතන මේ තත්ත්වය නිසා ය. චිරන්තන කාව්‍යයන්හි ස්ත්‍රීත්වය සම්බන්ධයෙන් පවතින මෙම දුර්වලතාව හා පටු චිත්තනය කවිසිළුමිණ කාව්‍යයෙහි ද අන්තර්ගත වේ. කවිසිළුමිණෙහි දක්නට ලැබෙන පුරුෂ චිත්තනය අධිකාරීත්වයෙන් යොදා ගැනීම දුර්වල සාහිත්‍ය ලක්ෂණයකි. කුස රජුගේ කෝණයෙන් සියලු සිදුවීම් විග්‍රහ වනු දක්නට ලැබීමත් ස්ත්‍රීත්වය විෂයෙහි බමුණු

සමාජීය බලපෑම දක්නට ලැබීමත් මීට හේතුව ය. සිගිරි කාව්‍ය හා කවිසිළුමිණ තුළනයෙන් සම්භාව්‍ය සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදායේ ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ වෙනස්කම් පැහැදිලි වේ.

නිගමන

මෙම පර්යේෂණයේ දී සිංහල සාහිත්‍යයේ විශේෂ තත්ත්වයක් පිළිබඳ පැහැදිලි විය. ස්ත්‍රීය ආන්තිකකරණය පිළිබඳ සිගිරි කවීන් දැඩි සවිඥනික බවකින් සිය නිර්මාණවල දී කටයුතු කර ඇත. එනමුත් කවිසිළුමිණ මහා කාව්‍යයේ ස්ත්‍රීය ආන්තිකකරණයට ලක් කිරීම ප්‍රධාන නිගමනයකි. සාහිත්‍යයේ දර්ශනය පිළිබඳ සිගිරි කවීන් උසස් වූ පිළිගැනීම් සමුදායකින් පොහොසත් ය. සිගිරි කාව්‍ය බහු කර්තෘක නිර්මාණ සමූහයක් වුව ද ඒ සෑම කවියක ම ගැහැනිය පිළිබඳ ඇති සහාය ආකල්පය නිරීක්ෂණය වේ. පුරුෂමූලික ජීවන දර්ශනයක් සිගිරි කවීන් වෙතින් ප්‍රකට නොවේ. ස්ත්‍රී ආන්තිකකරණය පිළිබඳ කවියාගේ සවිඥනිකත්වය අතින් සිගිරි කවීන් කවිසිළුමිණ කවියාට වැඩි උසස් ආස්ථානයක සිටි බව පැහැදිලි විය.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

ආර්යපාල ඇම්. බී. (සංස්), (1965) කවිසිළුමිණ, එම්. ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම, කොළඹ.

කොඩිතුමක්කු, පී. (1999) රශ්මි භාව කාව්‍යය, ඇස්. ගොඩගේ සහ පුත්‍රයෝ, කොළඹ.

විජයවර්ධන, ජී. එච්. රෝහිණි පරණවිතාන (පරි), (2009) සිංහල ගී කාව්‍ය කෙරෙහි සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රයේ බලපෑම, සී/ස (පොද්) විසිදුණු ප්‍රකාශනයේ, කොළඹ.

සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ. (1999). ශ්‍රී සුමංගල ශබ්දකෝෂය, Beauvoir, S. (1949). *The Second Sex* (H. M. Parshley, Trans.). Knopf.

Crenshaw, K. (1991). Mapping the margins: Intersectionality, identity politics, and violence against women of color. In M. A. Fineman & R. Mykitiuk (Eds.), *The Public Nature of Private Violence* (pp. 93-118). Routledge.

Easton, M. (2012). FEMINISM. *Studies in Iconography*, 33, 99–112. <http://www.jstor.org/stable/23924276>

Hill Collins, P. (2000). Gender, Black feminism, and Black political economy. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 568(1), 41-53.

Kabeer, N. (2005). Gender equality and women's empowerment: A critical analysis of the third Millennium Development Goal. *Gender & Development*, 13(1), 13-24.

Michelle Friedman, Jo Metelerkamp, & Ros Posel. (1987). *What Is Feminism? And What Kind of Feminist Am I?* Agenda: Empowering Women for

Gender Equity, 1, 3–24. <http://www.jstor.org/stable/4547903>

Müller-Freienfels, W. (1985). The New Family and the New Property. *The American Journal of Comparative Law*, 33(4), 733–752. <https://doi.org/10.2307/840457>

Paranavithana, S. (1956). *Sigiri Graffiti* (Volume 1). Oxford University Press, London.

Paranavithana, S. (1956). *Sigiri Graffiti* (Volume 2). Oxford University Press, London.

Sen, G., & Östlin, P. (2008). *Gender inequity in health: Why it exists and how we can change it*. Harvard University Press.

Wollstonecraft, M. (1792). *A Vindication of the Rights of Woman*. London: J. Johnson.

